

Beste meneer de postbode,

steunverb(l)ind

U hebt een stukje van mij gezien dat voor het grootste deel van de wereld voor eeuwig verholen zal blijven. Het ding is, u komt vaak op de meest ongepaste momenten langs. Wanneer ik in het midden van een online meeting zat, belde u soms aan. Ik moest dan iedereen vriendelijk excuseren, mijn webcam even uitzetten en vervolgens vier verdiepingen naar beneden spurten als een gek, terwijl ik – uiteraard – telkens enkele treden oversloeg als een kind van twaalf. Daar stond ik dan, helemaal bezweet met een wit hemd, een joggingbroek en roze badslippers aan. Dit had niemand mogen zien in die online meeting, snapt u, maar u zag het wel. Of nog erger: die keren dat ik daar stond in mijn badjas, uitgelopen mascara onder mijn ogen en natte haren omdat ik nét de douche in was gestapt. De deur hield ik op een kier terwijl ik het veel te grote pak ongemakkelijk naar binnen probeerde te trekken met een hand, in de hoop dat u niet zou zien wat voor een ravage ik op dat moment was.

Ook wanneer ik zweefde op mijn hoogtepunt en dansend op een wolk van extase de hal in liep, was u degene die bijdroeg aan die mooie dag. Niet omwille van de pakjes die u bijna dagelijks bracht, want die waren altijd voor mijn vader (hij heeft een vinylcollectie, vandaar dat u zo vaak bij ons langskwam). Het zijn uw warme begroeting en sprekende glimlach die mij voor altijd zullen bijblijven. Uw halflange krullende haren die in uw nek bengelen wanneer u vraagt om dat lelijke dikke bakje even over te nemen en een handtekening te zetten met dat kleine Nintendoachtige pennetje. Hoe u door wind en regen, dubbel geparkeerd op een van de drukste banen in de stad, toch een mengeling van energie en kalmte weet uit te stralen. U ontmoette mij op de meest uiteenlopende momenten in het leven, hoewel we nooit veel woorden hebben uitgewisseld. U leerde na enkele weken dat de geadresseerde van elk pakje mijn vader was, waarna u telkens vrolijk zei: 'Een pakje voor de papa' en ik antwoordde: 'Aha, hij zal weer heel blij zijn'. Dat was het dan. En natuurlijk ook gevolgd door een dikke merci van mijn kant. U leerde dat er bij ons altijd iemand thuis is. Dat door een tweede keer aan te bellen in uw strakke schema en twee seconden langer te wachten u dat verdomde stickerpapiertje niet in de brievenbus hoefde achter te laten. Dat niemand van ons zich moest opofferen om in de ellenlange rij aan te schuiven in het postkantoor om de hoek om het pakje op te halen.

Het ongelofelijke is dat u uw enthousiasme niet verloor toen de regels veranderden en de pakjes niet meer overhandigd mochten worden, maar aan de voordeur moesten worden neergelegd. U wachtte tot ik de deur opende en riep nog steeds vanop een afstand dat het pakje voor de papa er was. Alsof de wereld niet op instorten stond. Alsof het leven nog normaal liep. Ik weet niet of u beseft dat de dikke merci die ik u telkens heb toegeroepen, of het nu met een badjas, een hemd en een joggingbroek of gewoon in mijn beste kleren was, telkens recht vanuit het hart kwam.

Dus bij deze nogmaals hartelijk bedankt.
Echt waar.

een dankbrief van Esohe Weyden